

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci žalobkyně: **H. K.**, státní příslušnice Ukrajiny, bytem X, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2017, č. j. OAM-81/ZA-ZA11-ZA15-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, jímž žalovaný rozhodl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nepřípustná, řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „dublinké nařízení“), je Polská republika.

V žalobě namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a § 10a odst. 1 písm. b), § 25 písm. i), § 12 písm. a) a b), § 14 a § 14 a) zákona o azylu. Dále žalobkyně uvádí, že žalovaný pochybil, pokud nezohlednil její přání nebýt přemístěna do Polské republiky. V Polsku totiž nikoho nemá, zatímco v České republice má druha a známé. Nadto v Polsku dochází k vážným systémovým nedostatkům azylového řízení, a to jednak tím, že je tam mnoho žadatelů a přijímací střediska jsou přeplněná, a jednak tím, že v případě neudělení mezinárodní ochrany je přístup k soudní a jiné ochraně problematický. Polsko v současnosti státním příslušníkům Ukrajiny mezinárodní ochranu neuděluje, a to ani těm, kteří pochází z válkou zasažené části země. Se zřetelem k výše uvedenému se žalobkyně domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalobkyně dále v podání doručeném soudu dne 13. 4. 2017, které soud považuje za doplnění žaloby, namítla – mimo již uvedené – porušení § 50 odst. 2 a 3, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu a čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec dublinského nařízení. Žalobkyně odkázala na zprávu organizace Human Rights Watch ze dne 17. 3. 2017, podle níž v Polsku dochází k porušování práv uprchlíků. Dále poukazuje na vyjádření organizace European Council on Refugees and Exiles, podle něhož roste počet případů, v nichž národní soudy pozastavily dublinských transfer do některých zemí Evropské unie, včetně Polska, kvůli systémovým nedostatkům azylového řízení v těchto zemích. Dále žalobkyně zmiňuje vyjádření Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, podle něhož v Polsku hrozí, že budou vydáni do země původu v rozporu s článkem 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, která ukládá správním orgánům, resp. správním soudům povinnost zabývat se otázkou, zda ve státě, do něhož má být žadatel předán, nedochází k systémovým nedostatkům azylového řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že ji považuje za nedůvodnou a účelovou. Žalobkyně byla v průběhu řízení poučena o tom, že může být v rámci tzv. dublinského řízení předána do Polska a bylo jí sděleno, že toto řízení bylo zahájeno. V průběhu pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu neuvedla žalobkyně nic z toho, co jako nová tvrzení uvádí v žalobě, tedy že v Polsku dochází k systémovým nedostatkům azylového řízení. Žalobkyně tato tvrzení ani nijak nedoložila. Její námitky tak žalovaný považuje spíše za vyjádření nesouhlasu s napadeným rozhodnutím, v němž se právě možností předání žalobkyně do Polska podrobně zabýval, přičemž vycházel zejména z dokumentu *Informace OAMP Polsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém* ze dne 20. 9. 2016, a na který se odkazuje. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala dne 26. 1. 2017 v Příjímacím středisku Zastávka žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 31. 1. 2017 poskytla žalobkyně údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž uvedla, že dne 22. 8. 2016 přicestovala na polské vízum z Ukrajiny do Polska, kde pobývala asi jeden měsíc a koncem září 2016 přicestovala do České republiky. Dne 31. 1. 2017 žalobkyně také absolvovala pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v rámci něhož byla poučena o dublinském nařízení a o tom, že bylo v jejím případě zahájeno dublinské řízení o předání do Polska. Žalobkyně uvedla, že si vyřídila polské vízum, neboť neměla možnost získat jiné, avšak jejím záměrem bylo od počátku dostat se do Rakouska. Později se rozhodla pro Českou republiku, kde má druha. V České republice si přeje zůstat kvůli svému druhovi a dalším známým, které zde má a v Polsku nikoliv. Součástí spisu je dále nedatovaná žádost žalovaného o přijetí žalobkyně zaslaná polským orgánům, které dne 7. 2. 2017 uznaly, že Polsko je státem

příslušným k vyřízení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu, a souhlasily s jejím předáním. Dále je součástí spisu dokument *Informace OAMP Polsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém* ze dne 20. 9. 2016. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 9. 2. 2016 a žalobkyně s ním byla seznámena dne 6. 3. 2017.

Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.

Podle čl. 3 odst. 1 dublinského nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.

Podle čl. 3 odst. 2 pododstavce prvního dublinského nařízení pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Podle čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého nařízení dublinského nařízení není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Podle čl. 3 odst. 2 pododstavce třetího nařízení dublinského nařízení pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

Obecná tvrzení žalobkyně, že byly v řízení porušeny § 12 písm. a) a b), § 14 a § 14a zákona o azylu, nepovažuje soud za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. „*Ličení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní názor na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní názor na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými*

odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“ (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení žalobkyně nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobkyně uvedla konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Soud nadto podotýká, že tato ustanovení zákona o azylu nebyla v dané věci vůbec aplikována.

V první řadě se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže z jeho odůvodnění, a to ani v kontextu s obsahem správního spisu, nelze seznat důvody, proč správní orgán určitým způsobem. Takovou vadou však zjevně napadené rozhodnutí netrpí. Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že jej k závěru o nepřipustnosti žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu a k závěru, že je na místě její předání do Polska vedla skutečnost, že žalobkyně přicestovala do České republiky na polské vízum, jehož platnost v okamžiku, kdy žádost podala, skončila dříve, než před šesti měsíci. Takové odůvodnění je odůvodnění srozumitelné a přezkoumatelné. Zda tyto důvody věcně obstojí, je pak již otázkou jejich věcného posouzení.

Žalobkyně dále namítá, že žalovaný nezohlednil její přání nebýt přemístěna do Polska, neboť má v České republice druha a známé. Soud k tomu podotýká, že kritéria, podle nichž se určuje, který stát je příslušný k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, jsou stanovena v kapitole III dublinského nařízení. Přání žadatele mezi těmito kritérii není, což je v souladu s hlavním smyslem společného evropského azylového systému, jímž je snaha zabránit jevu zvanému *asylum shopping*, tedy situaci, v níž si žadatel vybírá, v kterém členském státě požádá o azyl, podle toho, co je pro něj subjektivně nejvýhodnější. Dublinské nařízení je unijním právním předpisem, který jsou členské povinny přímo aplikovat. Žalovaný tedy neměl žádnou povinnost přihlížet k přání žalobkyně, nýbrž měl povinnost zcela opačnou, tedy posoudit, který členský stát je příslušný na základě kritérií dublinského nařízení. V napadeném rozhodnutí to žalovaný učinil a dospěl k tomu, že vzhledem ke skutečnosti, že je žalobkyně držitelkou polského víza, je na základě čl. 12 dublinského nařízení státem příslušným k posouzení žádosti Polsko. Skutečnost, že má v České republice žalobkyně druha a známé, není pro dublinské řízení relevantní, neboť se nejedná o rodinné příslušníky ve smyslu čl. 2 písm. g) dublinského nařízení. Dospěl-li žalovaný k závěru, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je Polsko, musel pak také nezbytně dospět k závěru, že žalobkynina žádost o mezinárodní ochranu podaná v České republice je podle § 10a písm. b) zákona o azylu nepřipustná a řízení podle § 25 písm. i) zastavit. S tímto závěrem se ztotožňuje i soud a tuto žalobní námitku považuje za nedůvodnou.

Dále žalobkyně namítá, že žalovaný nevzal v úvahu systémové nedostatky azylového řízení, které v Polsku panují, a to zejména přeplněnost přijímacích středisek a obtížný přístup k soudní a jiné ochraně. Žalovaný se otázkou, zda v Polsku nepanují systémové nedostatky azylového řízení, v napadeném rozhodnutí zabýval, přičemž vycházel z dokumentu *Informace OAMP Polsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém* ze dne 20. 9. 2016, který podrobně pojednává o řízení o udělení mezinárodní ochrany

v Polsku, obsahuje informace o kapacitách jednotlivých azylových středisek a statistiky žádostí o mezinárodní ochranu. Tato informace vychází jak z polských oficiálních zdrojů (polský Cizinecký úřad), tak z informací důvěryhodných mezinárodních organizací (např. Amnesty International, AIDA).

Žalobkyně přitom své obavy ze systémových nedostatků v Polsku dovozuje z několika více či méně se situací v Polsku souvisejícími články (např. vyjádření organizace ECRE, na něž žalobkyně odkazuje, se týká situace v Bulharsku), které však obsahují pouze zmínky o porušení lidských práv v jednotlivých případech a nikoli to, že by polský azylový systém vykazoval systémové nedostatky. Zprávu Human Rights Watch pak kromě data jejího údajného vydání (17. 3. 2017) žalobkyně konkrétněji neoznačuje vůbec.

Z žaloby navíc není zřejmé, zda odkazy na zdroje, které jsou v doplnění žaloby uvedeny v poznámkách pod čarou, má soud považovat za důkazní návrhy. Tato forma je typická pro psaní studijních, kvalifikačních či odborných prací, nikoliv pro sepsání žalob a dalších podání ve věci samé. O řádně uplatněný důkazní návrh jde pouze tehdy, je-li z textu podání zřejmé (nepochybné), že účastník navrhuje provedení označené listiny k důkazu. To nelze z doplnění žaloby dovodit. I kdyby bylo možno poznámky pod čarou obsahující pouze odkazy na zahraniční webové stránky považovat za důkazní návrhy, soud je neprovedl, neboť má takové doplňování dokazování za nadbytečné. Žalovaný totiž podle názoru soudu, jak již bylo uvedeno shora, shromáždil dostatek relevantních, přiměřeně podrobných a aktuálních informací o azylovém systému v Polsku.

Soud dále podotýká, že z judikatury, na níž žalobkyně v doplnění žaloby odkazuje, vyplývá povinnost žalovaného (resp. správního soudu) zvažovat, zda žadateli v případě přemístění do příslušného členského státu nehrozí nelidské či ponižující zacházení kvůli systémovým nedostatkům tamního azylového řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 – 27 a nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 9. 2014, sp. zn. III. ÚS 2331/14). Této své povinnosti žalovaný, jak již bylo výše uvedeno, dostal. Informaci, z níž vycházel, považuje soud za aktuální a dostačující a je toho názoru, že v dané věci žalovaný zjistil stav věcí, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak mu ukládá § 3 správního řádu. Tuto žalobní námitku považuje soud proto za nedůvodnou.

Co se týče další žalobní námitky, že Polsko státním příslušníkům Ukrajiny mezinárodní ochranu neuděluje, soud uvádí, že není příslušný se k této otázce vyjadřovat. Udělování mezinárodní ochrany je na úrovni unijního práva harmonizováno a všechny členské státy včetně Polska jsou povinny postupovat podle směrnic a nařízení, které tvoří společný evropský azylový systém. Podmínky pro udělení mezinárodní ochrany by tak měly být ve všech členských státech srovnatelné. Stejně tak jsou všechny členské státy Evropské unie vázány Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Pokud žalobkyně, jak se obává, nebude se svou žádostí o mezinárodní ochranu v Polsku úspěšná, má možnost využít soudní ochrany, kterou jí polský právní systém poskytuje, což z informací shromážděných žalovaným také plyne.

Žalobkyně se svými námitkami neuspěla. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Žalobkyně v žalobě také navrhla, aby byl žalobě přiznán odkladný účinek. Jelikož soud rozhodl meritorně již ve lhůtě pro rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku, samostatně již o tomto návrhu nerozhodoval.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému pak žádné náklady řízení, jejichž náhradu by mu bylo možné přiznat, nevznikly.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 19. dubna 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová